

дѣтство—отъ сценитѣ подѣ „Лозата“ и „Травията“, презъ най-цѣвущата юношеска възраст, когато сѣ писани и най-хубавитѣ стихове на артиската — до най-зрѣлата нейна дѣйностъ като сценическа и и драматическа художница.

Стихийна натура каквато е — Роза е немогла да се държи далече отъ вълнуващитѣ времето си умове и сърдца идеи. Така — освенъ следяща западната и създаващата се наша култура, сама голѣма участница въ нея — Роза взема активно участие и въ тъй много популярното тогава *македонско дѣло*. Надъхана съ високъ идеализъмъ и дълбокъ патриотизъмъ—като Емилия Платерувна—тя участвува като активенъ членъ въ дѣвото крило на Вътрешната македонска организация — наредъ съ Соколовъ, Мерджановъ, Коцановъ, Орчето и др. Тя ошива съ *собственитѣ си ръце* и го крие дълго у себе си *Първото Македонско революционно знаме*. Говори пламенна речъ при едно многолюдно събрание отъ балкона на „Клубъ Освобождение“ въ София, изтѣгля страшенъ жребий при единъ важенъ случай, — но поради младостта ѝ, другъ взема върху си неговото изпълнение и т. н.

Ала не само на думи, но и на дѣло тя е изпълнявала своята гражданска дългъ. Така, на митингъ, въ който буйствующи студенти се нахвърлятъ и повалятъ окървавенъ отъ бой човѣкъ—Роза се хвърля между побойниците и закриля падналия съ цѣлата си снага, викаща безумно на студентитѣ: „Не ви позволявамъ, не ви позволявамъ. Бийте мене вмѣсто него. И това сж студенти! Това ли сж вашите принципи? Това е позоръ! — И посрамени, побойниците студенти напушатъ мълкомъ своята жертва и се изгубватъ бързо въ множеството. Свидетели на случката—Константинъ Величковъ, професоръ Шишмановъ, Велчо Т. Велчевъ и други видни столичани поздравяватъ Роза Попова за нейната висока гражданска доблестъ.

И това не е единиченъ случай. Безстрашна каквато е въ подобни случаи на митинги и събрания — кждето и куршуми често сж свирили край ушитѣ на участвуващитѣ—Роза Попова последня е